

ὦ! ὑψώστε τὶς φωνούλες τὶς ψιλές!
τὶς ἀψηλές
δᾶδες, ὦ νιοί,
χαμηλώστε! τὸ ροῦχο τῆς ἀνοιεῖ

σκίζοντάς το· καὶ λάμπουν στὸ γερό,
τὸ λυγερό
κορμί, ποὺ ἀχεῖ,
τὰ κρυφά, ποὺ μὲ σπάνιο ἔχουν βραχεῖ,

νάρδο!... ὦ! μὲ τοὺς καπνοὺς τῆς κεφαλῆς,
— Φαλλῆς! Φαλλῆς! —
μὲ τὴν ὀρμή,
ποὺ ἀκράτητο μᾶς κάνει τὸ κορμί,

ὥς θέλει κάθε σύντροφος λαμπρὸς
ᾧς φερθεῖ μπρὸς
σ' ὅλους, ξηρὰ
χείλια δαγκάνοντας,—μὲ τὴ σειρά!...

K. I. ΒΑΡΝΑΛΗΣ

EDGAR ALLAN POE

ANNABEL LEE*

Χρόνια καὶ χρόνια πᾶχουνε περάσει!...
Σ' ἓνα βασίλειο, στὴν ἀκροθαλασιὰ
Ἐζοῦσε εὐτυχισμένο κάποιον κοράσι
—Τὴν Ἀνναμπέλα Λῆ θὲ νᾶχετε ἀκουστά—
Κ' ἡ κόρη αὐτὴ δὲν εἶχεν ἄλλο στοχασμό,
Παρὰ νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὴν ἀγαπῶ.

* Κύττα στὴ λογοτεχνικὴ κίνηση σχετικὴ σημείωση τοῦ Περιοδικοῦ γιὰ τὴν Annabel Lee.

Ήταν αὐτὴ μικρούλα, κ' ἤμουν παιδί,
Σ' ἐκεῖνο τὸ βασίλειο, στὴν ἀκροθαλασιά,
Μὰ δὲν ἐστάθη ἀγάπη τόσο τρυφερὴ
Σ' αὐτὴν ἀγάπη ποῦχα μὲ τὴν κορασιά·
Μιὰ τέτοια ἀγάπη, ποὺ ὥς κ' οἱ ἀγγέλοι οἱ φτερωτοὶ
Μᾶς ἐξηλοφτονοῦσαν—μένα κι' αὐτή.

Γιὰ τοῦτο — πόσος πέρασε καιρὸς! —
Σ' ἐκεῖνο τὸ βασίλειο, στὴν ἀκροθαλασιά,
Συννέφιασε καὶ πῆρε ἀγέρας παγερός
Τὴν ὁμορφὴν Ἀνναμπέλα, τὴν κορασιά
Κ' ἡ ἀρχοντικὴ γενιά της, ὅλοι μαζί,
Ἦρθαν καὶ μοῦ τὴν πῆραν κ' ἔφυγαν μακριά.
Σὲ μνημα μοῦ τὴν κρύψανε βαθὺ
Σ' ἐκεῖνο τὸ βασίλειο, στὴν ἀκροθαλασιά.

Μᾶς ζήλευαν οἱ ἀγγέλοι, γιατί' στὰ οὐράνια μέρη,
Δὲ ζοῦσαν σὰν ἐμένα καὶ τὴν κορασιά...
Ναί! καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, (ποιὸς δὲν τὸ ξέρει
Σ' ἐκεῖνο τὸ βασίλειο στὴν ἀκροθαλασιά;)
Συννέφιασε μιὰ νύχτα καὶ παγωμένο ἀγέρι
Τὴν Ἀνναμπέλα ἐνέκρωσε, τὴν κορασιά.

Μὰ εἶχαμε ἐμεῖς ἀγάπη πιδὲ μεγάλη
Κι' ἀπ' ὅσους εἶχαν χρόνια πιδὲ πολλὰ
Κι' ἀπ' ἄλλους, γνωστικώτερους μας πάλι·
Γιὰ τοῦτο, μήτ' οἱ ἀγγέλοι στὸν οὐρανὸ ψηλά,
Μήτ' οἱ κακοὶ δαιμόνοι, στὴ θάλασσα, βαθυά,
Μποροῦν νὰ μοῦ χωρίσουν τὴν ψυχὴ
Ἀπ' τὴ γλυκεῖα ψυχούλα τῆς Ἀνναμπέλας Λῆ.

Δὲ βγαίνει τὸ φεγγάρι κ' ὕπνος νὰ μὴ μοῦ φέρῃ
Στ' ὄνειρο τὴν μικρούλα τὴν κορασιά,
Μηδὲ προβαίνουν τ' ἄστρα, δίχως στὸ κάθε ἀστέρι
Νὰ ἰδῶ τῆς Ἀνναμπέλας μου τὴ ματιὰ
Κ' ἔτσι, τὴν κάθε νύχτα κοιμᾶμαι ἐγὼ στὸ πλάϊ
Τῆς ἀκριβοῦς νυφούλας, ποὺ χρόνια τὴ φυλάει
Κλεισμένη ὁ τάφος, πέρα, στὴν ἀκροθαλασιά,
Στὸ μνημα, ὅπου βογγαεὶ μιὰ θάλασσα πλατειά.